

”חתונת דמים” מאת פדריקו גרסיה לורקה

דמות: הכלה

באתי כדי שתהרגי אותי. וכדי שייקחו אותי יחד איתם.
אבל לא בידיים. בחודים של תיל, במגל, בכוח, עד שיתנפץ אל עצמותי.
אני רוצה שתדעי שאני טהורה, שאולי אני משוגעת, אבל אפשר לקבור
אותי בלי ששום גבר ראה את הלובן של שדי.
ברחתי עם האחר. כן, ברחתי! גם את היית בורחת.
הייתי אישה נשרפת, כולי פצעים מבפנים ומבחוץ, ובנדך היה מעט מים
סקיוויתי מהם לבנים, חלקת אדמה, בריאות...
אבל האחר היה נהר אפל, מלא ענפים, שקירב אלי את מלמול קניו ואת
שירו העצור בין השיניים. ואני רצתי עם בנדך, שהיה כמו יובלון של מים
קרים, והאחר היה משלח אלי מאות ציפורים שחסמו לי את הדרך, ושהיו
זורים כפור על פצעי, פצעים של אישה עלובה ונבולה, פצעי נערה מלוחכת
אש.

אני לא רציתי, שמעי זאת היטב! אני לא רציתי. בנדך היה גורלי ואני לא
בגדתי בו, אבל זרועו של האחר גרפה אותי כמו נחשול של ים, כמכת ראש
של פרדה, והיה גורף אותי תמיד, תמיד, תמיד גם לו הייתי זקנה וכל
הבנים של בנדך מחזיקים אותי בשערות ראשי!
תתנקמי לך בי! הנה אני! תראי כמה רך הצוואר שלי. יהיה לך יותר קל
לקטוף אותו מאיזו דליה מהגינה שלך. טהורה, טהורה כמו תינוקת שרק
עכשיו נולדה ודי חזקה להוכיח את זה.
הבעירי את האש ובואי נכניס לתוכה את הידיים. את למען בנדך, אני למען
גופי.